

SAMANTHA
MILLSOVÁ

OKŘÍDLENÁ

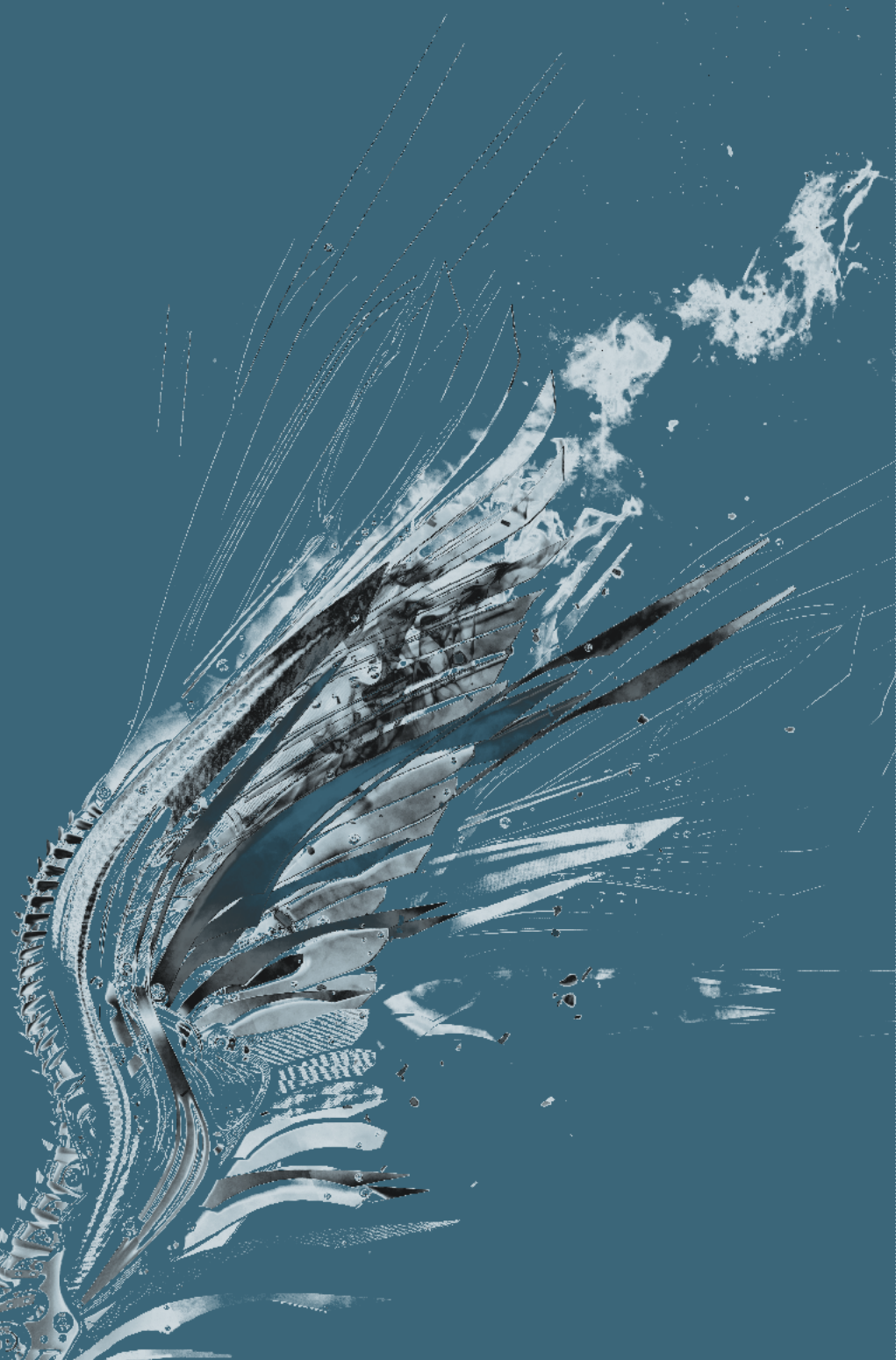
Od autorky
oceněné cenami
★ THEODORE STURGEON
MEMORIAL AWARD.

★ NEBULA
a ★ LOCUS.

HOST

SAMANTHA MILLSOVÁ
OKŘÍDLENÁ

**SAMANTHA
MILLOVÁ**

OKŘÍDLENÁ

BRNO 2025

**PŘELOŽILA
MAGDALÉNA MUSICHINA**

Automatizovaná analýza textů nebo dat
ve smyslu čl. 4 směrnice 2019/790/EU je bez
souhlasu nositele práv zakázána.

The Wings Upon Her Back

Copyright © 2024 by Samantha Mills

Cover design by Elizabeth Story

Translation © Magdaléna Musichina, 2025

Czech edition © Host – vydavatelství, s. r. o., 2025
(elektronické vydání)

ISBN 978-80-275-2645-1 (PDF)

ISBN 978-80-275-2646-8 (ePUB)

ISBN 978-80-275-2647-5 (MobiPocket)

Věnováno Boo. Kéž bychom si to mohli přečíst spolu.

KAPITOLA PRVNÍ

*Na počátku bylo město z kamene a hlíny, skromně žijící
lid, domov v bezvýznamném údolí.
Pak přišli bohové.*

Svatý Lemain, *Historie*, sv. 1

Tu noc, kdy Okřídlená Zemolai upadla v nemilost, foukal od východu studený vítr. Na ten vítr si vzpomněla až později — na vítr svého posledního letu — a ve vzpomínkách vzduchu připisovala větší chlad, divoký a štiplavý.

Tedy to byl ale úplně obyčejný vánek a ona mu nevěnovala žádnou pozornost. Zemolai letěla zpátky do Radeždy po měsíc dlouhé hlídce na východní hranici. Záda měla horká, pod tlakem a tahem mechanických křídel ji bolela. Její myšlenky zaměstnával dlouhý výčet stížností na fyzický stav: kolena — špatná; kyčle — velmi špatné.

Byla příliš unavená, než aby děkovala větru.

Na půlnoční obloze před ní prostupovala mraky slabá záře. Viděla oranžovou, rudou, zlatou — barvy plamenů bez ohně. Na světě neexistuje jiné město, které by se mohlo pyšnit takovým pohledem. Žádné jiné město nebylo požehnáno tak, jak byla požehnána Radežda.

Ty plameny, které nehořely, byly portály. Brány do jiných říší. A na druhé straně jejich podivného, záludného světla setrvalo pět bohů, tvrdě spících.

Zemolai milovala pátou z nich: mechabohyni, patronku městských bojovníků a strážkyni zákona. Aby mohla své bohyni sloužit

a zajišťovat svému městu bezpečí, musela Zemolai obojí opustit a trávit dlouhé směny v horách, létat po hranicích, dokud nebyla její křídla tak rozpálená, že jí div neroztavila implantáty v zádech. Byla z toho unavená. Celkově byla unavená.

Právě v tomto stavu — vyčerpaná a páchnoucí horkým kovem — dorazila Zemolai do věže Kemyana, srdce válečnické sekty. Dvacet pět pater cihel, dřeva a kovu sahajících až k portálu mehabohyně; zázrak ve městě zázraků.

Zemolai přistála na balkoně hlídky ve dvacátém třetím patře, jak se očekávalo.

Pohádala se tam, což očekávala o poznání méně.

Pak vtrhla do dělnické ubikace ve třetím patře a zahájila pře-padovou inspekci. Na předmětu hádky vlastně vůbec nezáleželo (záleželo na tom dost). Inspekce se jednoduše měla provést už dávno a někdo ji udělat musel (nemusela to být ona, vyhledávala konflikt).

Právě tam si zničila život.

Dělnická ubikace zela při Zemolaině příchodu prázdnotou. Místnost zabíralo pět řad lůžek a truhlic, všechna prostěradla zastrčená, všechna víka zaklopená. Strop duněl vzdálenou hudbou — oslava, o dvě patra výš. Byl svátek svatého Orluského. Novicové celou noc připijeli na jeho jméno a užívali si dne volna navíc.

Absurdita celé té situace ji najednou zasáhla. Polovina čtvrti oslavovala, ale ona byla tady, zpocená a rozbolavělá, zoufale se potřebovala vyspat, a místo aby slavila *nebo* spala, dopustila, aby jí její vznětlivost zatáhla do téhle osamělé místnosti s palandami, kde se přehrabovala ve věcech cizích lidí. Ve věcech jako: opakovaně záplatované oblečení; knihy, náboženské i odpočinkové; pytlíky sladkostí. *Dobrá práce, Zemolai, tohle rozhodně stálo za tvůj čas.*

Už se chystala odejít, když vtom našla sošku.

Byla zabalená do košile, někdo se ji pokusil ukrýt ve spěchu, nejspíš když zazvonily zvony na neplánovanou kuchyňskou směnu.

Pátrala dál a objevila v truhlici falešné dno. Na tohle by se přišlo už dávno, kdyby někdo bral svou práci vážně.

Zemolai si povzdechla a stiskla volací tlačítko nad postelí.

Ozval se utrápený hlas, skrz reproduktor zněl řinčivě: „Kuchyně?“

Podívala se na jmenovku na truhlici. „Ať se Chae Savro dostaví ke svému lůžku.“

„Hned tam bude.“

Zaslechla náznak váhání, nebo to byla jen statická elektřina? Na tom nezáleželo. Za jednu nebo tři minuty přijde dělník, padne na zem, všechno popře a cestou ze dveří spustí strašlivý povyk — ale tu jednu nebo tři minuty, než se tohle všechno seběhne, držela Zemolai sošku v rukou.

Byl to krásný předmět, jemně vypracovaný z mědi a láskyplně udržovaný, ve tvaru spící postavy s rukama zkříženýma na hrudi. Byl tam náznak obličejů — jemné dolíky, kde mohly být oči, zhruba naznačený výstupek nosu — a nohy, které se zužovaly do jediné špičky, jako by to bylo pero na psaní.

Bůh učenec.

Dveře se tiše otevřely a Chae Savro vklouzl do místnosti. Byl to starší muž, *unavený* muž, s kůží namodralou po desetiletích levných vylepšení. Když vcházel dovnitř, nevzpouzel se, i když určitě věděl, proč ho zavolala. Jen před Zemolai klesl na kolena a čekal, ze rtů mu vyklouzlo jen jedno tiché „*prosím*“, polohlasné, snad si ani nevšiml, že promluvil. Modlitba, která nebyla určená jejím uším.

A Zemolai znejistěla.

Ne proto, že by si lámala hlavu s tím, jak postupovat — zákon byl naprosto jasný. Ani nelitovala muže klečícího u svých nohou — na úpěnlivé prosby byla zvyklá.

Ale v jeho rezignovanosti byla tichá důstojnost, hluboká úna-va, kterou sama pocítovala každým dnem více a více, a poprvé po velmi dlouhé době zjistila, že váhá.

„Jak dlouho už pracuješ v kuchyních?“ zeptala se.

Jeho hlas byl chraplavý a tichý. „Patnáct let.“

„A kolik let už předstíráš, že sloužíš dělnické bohyni?“

„Dvacet.“

Ocenila, že nelže. Nekonalý se žádné zdoluhavé protesty ohledně jeho skutečného vyznání, o jeho oddanosti, o tom, že došlo při její inspekci k nějaké chybě, žádné *prosím, Okřídlená Zemolai, došlo k omylu, tohle ani není moje postel* —!

Zemolai obracela sošku v rukou a přejížděla prsty po jejích křivkách, ohlazených opakovanými doteky jiných prstů do hedvábného lesku. Zákon byl jasný. Žádné soukromé uctívání. Žádná falešná oddanost. Chae Savro byl nevidovaným stoupencem sekty učenců — *nepřijatelné*. Těch pár učenců, kteří zůstali, bylo izolováno ve své věži, starali se o své archivy a zapisovali historii. Bylo to tak pro ně bezpečnější. (Bylo to tak bezpečnější pro všechny.)

Chae Savro se vydával za dělníka, aby pronikl do chrámu mechabohyně, do samého srdce správní věže Kemjana. Bylo to nečestné. Ohavné.

Jenze...

Jenze zase musela myslet na tu hádku (na tu, která ji sem dovedla, tu, na které nezáleželo).

Zemolai nevěděla, kolik lidí za ta léta zadržela, a nechtělo se jí to počítat. Její vzpomínky byly rozmazanou záplavou duhově nabarvených vlasů, levných mechanických končetin, technicky vylepšených očí doutnajících hněvem, žalem a vzdorem, nakráplých hlasů, které se ptaly *co*, ptaly se *jak*, ptaly se *proč, proč, proč*.

Byla si jistá jen tím, že je unavená, že je našťvaná a že boha učence už dlouho neviděla.

„Zbav se toho,“ řekla Zemolai hrubě a vrazila mu modlu do rukou.

Chae Savro na ni zíral. Střelil pohledem po dveřích, bezpochyby pátral po válečnických novicích, kteří tam na něj číhají, aby ho odtáhli k výslechu. Chae Savro pracoval v této věži příliš dlouho na to, aby věřil, že by rozsudek mechabohyně kdy padl ve prospěch obviněného.

„Slavnost nahoře bude brzo končit,“ řekla Zemolai. „Nebudu ti to opakovat.“

Vyskočil na nohy a přitiskl si sošku k hrudi. Zemolai sledovala, jak odchází, žaludek se jí svíral. Říkala si, že za to může její tekutá večeře: prášky proti bolesti zapité hrnkem dryáku, který umrtvuje nervy. Dávka se každým rokem zvyšovala a ona začínala mít podezření, že její střeva selžou dřív než její implantáty.

Točila se jí hlava. Bylo jí špatně. Na jeden prchavý okamžik se cítila být víc než strojem, víc než mechanickými křídly na svých zádech — ale zároveň také mnohem méně. Křídla neznamenal nic, pokud nesloužila mechabohyni.

V Zemolaině oddanosti zela nepatrná prasklina; snad tam už byla desítky let. Čekala, že podlehne daleko dříve. Čekala, že s kříkem zemře v bitvě nebo v kleci jako šílenec — ale krutý osud s ní neměl takové slitování. Nečekala, že konec přijde takto. Potichu. Kradmo. Bez fanfár.

Jedno malé zaváhání jako by otevřelo okno do prostoru, kam čerstvý vzduch nemohl už celá léta.

Zemolai se probouzela.

Jen o tom zatím nevěděla.

Okřídlená Zemolai vyjela vnitřním výtahem do patnáctého patra, příliš unavená na to, aby znovu opustila věž a vyletěla nahoru na svůj balkon (promarněná příležitost).

Její pokoj byl spartánský a zaprášený. Postel, psací stůl, truhlice s osobními věcmi. Sotva se lišil od dělnických ubikací, kromě toho, že byl soukromý, uzamykatelný a na stěně naproti posteli byly přípevně háky na zavěšení křídel.

Zacouvala ke zdi a aktivovala uvolňovací zámek na své páteři. Válce se závitem se jí v portech roztočily proti směru hodinových ručiček — hučely hlasitěji, než se jí zamlouvalo, potřebovaly naolejovat — a pak jí háky náhle sundaly tu tíhu ze zad.

Zemolai zasténala úlevou a vystoupila ze svých křídel. Po otevřených portech ji pohladil studený vzduch a ona se zachvěla. Válce s tlustými drážkami byly ukotveny hluboko do mozolnaté kůže jejích zad a jejich mechanická nervová zakončení byla napojena přímo k její páteři. Cítila se odhalená. *Zranitelná*. Nechtěla

nic než zhroutit se do postele a zapomenout na celý tento den, celý tento rok.

Měsíc, její hlídka tentokrát trvala celý *měsíc*.

Měsíc třídenních směn, kdy za denního světla pročešávala obzor, v noci odolávala mrazivým větrům a přistávala jen krátce, aby si ulevila a doplnila jídlo a vodu do bandalírů, které nosila na hrudi. Pak noc odpočinku na skalnaté základně, zatímco její místo zaujal nějaký náhradník, a zase další tři dny ve vzduchu.

Zemolai byla zatraceně vyčerpaná.

Ale křídla měla špinavá a to bylo nepřípustné.

Roztáhla je. Kovárny byly nyní schopné vyprodukovat kovy ve všech barvách oblohy, ale Zemolai nikdy netoužila po ničem jiném než po zářivé mědi. Možná byla staromódní, ale ten pohled jí i tak vykouznil na tváři slabý úsměv.

Prosím, zašeptala vzpomínka na Chaeho Savra a Zemolain úsměv zmizel.

To, co dnes udělala, bylo pošetilé. Byla rozčilená (nechtěla na to myslet), protože (*nechtěla na to myslet*)...

Zemolai myšlenkový pochod tvrdě zarazila. V tom směru cíhala panika, protože v tom směru cíhala Mecha Vodaya. Vodaya — vůdkyně jejich sekty a potažmo městského státu Radežda — byla v Zemolainých myšlenkách neustále přítomná, varovala před vzpurným chováním, neustále vyžadovala více, vyžadovala zlepšení.

Vodaya nebyla mechabohyně, ale stejně tak jí mohla být.

Zemolai se soustředila na otírání stovek jednotlivých per. Byla tenká, pružná a zručně napojená do dutého rámu — nebyla ze skutečné mědi, ale z vodivější slitiny vyvinuté nejlepšími techniky boha tvůrce.

Zemolai se už nemodlila, ale tímto způsobem projevovala svou oddanost. Dusila v sobě své starosti, obavy, hněv a zoufalství a vkládala tu energii do každého kloubu, každého drátku, každého ozubeného kolečka. Vyleštila škrábance a vyhladila promáčkliny. Práce ji pohltila.

Tělo bylo strojem a stroj byl prodloužením těla. Mechabohyně je utvářela a oni na oplátku dotvářeli sami sebe.

Za to, že se Zemolai dostala ve svém životě až takhle daleko, nevděčila tomu, že by nad učením mechabohyně dumala nějak hlouběji.

Ale jak se z jejího organismu vyplavoval obvyklý koktejl stabilizátorů a stimulantů, zaujala jejich místo pochybnost. Trpký pocit v žaludku zesílil a z jejího těla se vytrácel cit.

Konečně byla hotová a odplazila se do postele, aniž se obtěžovala s mytím. Jejích končetin se zmocnila povědomá těžkost, odhalené porty se dotýkaly chladivé pokrývky, ale ona se proti náporu přicházejícího spánku obrnila. Zoufale po něm toužila, ale zároveň se ho děsila, protože noc pak v okamžiku skončí, ona se probudí a celá její rutina začne nanovo.

Nakonec usnula.

Přišli si pro ni v temných hodinách nad ránem. Nemělo ji to tak překvapit, ale překvapilo. Dva páry rukou, Okřídlená Chava a Okřídlený Teskodoy. Vytáhli ji na nohy, jako by byla nějaký novic, co zaspal snídani. Kymácela se v jejich sevření, stále k smrti vyčerpaná, ale byla natolik duchapřítomná, aby se zeptala: „Na jak dlouho?“

Okřídlená Chava jí věnovala zlostný pohled. „Dokud se Mecha Vodaya nevrátí.“

Vyšli na balkon. Zemolai shlížela na město, které z výšky připomínalo domečky pro panenky. Srdce se jí sevřelo. Dosáhnout patnáctého patra jí trvalo dvacet šest let. Jak hluboko dolů ji srazí tahle chyba?

Okřídlení se připravovali ke vzletu, ruce pevně sevřené kolem Zemolainých paží. Byl to nešikovný způsob přepravy zajatce, myšlený jako potupa.

Ale pak se jí myšlenky vyjasnily a ona se málem rozesmála. Ostuda, o to tu jde, nic víc. Napomenutí. Chaeho Savra chytily a on ve snaze se zachránit prozradil její jméno. Musí to jen vysvětlit, pak se všechno vyřeší.

Okřídlení se ke skoku nedostali.

Věží otrásl strašný, hlasitý výbuch. Dřevo praskalo. Sklo se tříštilo. Z jedné ze sypek vyletěla ohnivá koule, nohy jim olízlo teplo,

nosní dírky zaplavila vůně hořící trávy a Okřídlená Chava odstrčila Zemolai na podlažku, křičela na ni, aby se nehýbala, *nehýbala*, a Okřídlený Teskodoy vzlétl, v jedné ruce vysílačku, ve druhé vrutopistoli, a z balkonů vyskákával tucet dalších Okřídlených, chaos dole se rovnal chaosu nahoře...

Zemolai byla v daleko větších nesnázích, než si myslela.

KAPITOLA DRUHÁ

Zvažte paradox hereze: jedná se o víry, které jsou v rozporu s běžně uznávanou doktrínou; víry, které musí být potlačeny, aby se nestaly běžně přijímanými; a tak jsou tyto hereze udržovány — coby heretické — při životě onou skutečností jejich potlačování.

Učenec Vikenzy, *O herezi*
(z citace v díle svatého Lemaina, *O kacířském učenci Vikenzym*; původní text ztracen)

Chae Savro byl dopaden v kotelně na pátém patře a zadržen na dobu neurčitou až do výslechu a soudu.

Výpovědi svědků byly shromážděny přes noc.

Umývač nádobí Savro, původem údajně z okresu Chae, který pracoval patnáct let v kuchyních centrální správní věže Kemyana, plnil své povinnosti ke konci sváteční hostiny, když se ozvala přímá linka do kuchyně a on byl povolán zpět do ubikací pro zaměstnance. Jiný svědek potvrdil, že Okřídlená Zemolai v té době právě prováděla kontrolu. Byli spolu o samotě ani ne patnáct minut.

Po opuštění ubikací byl Chae Savro spatřen na několika patrech věže. Ve třetím patře otočil rostlinu v květináči o devadesát stupňů proti směru hodinových ručiček. Ve čtvrtém patře nakreslil voskovým perem do pravého dolního rohu okna směřujícího na východ křížek. A v pátém patře vstoupil bez povolení do kotelny, kde zůstal asi dvacet minut, než do místnosti vstoupil strážný Yeven, aby prověřil, co se tam děje.

Yeven okamžitě odvedl Savra do zadržovací cely, kde byl kuchyňský dělník nucen své činy vysvětlit. Soška. Milost Okřídlené Zemolai. Tajné zprávy předané otočením květináče a značkou na okně (které, bohužel, svědci nenahlásili včas předtím, než je jejich zamýšlení příjemci měli šanci zaznamenat).

Když Yeven popisoval Savrovo zadržení, přiznal, že ho incident do jisté míry znepokojil. Dvacet minut mělo být víc než dost času na to, aby Chae Savro sošku roztavil a vrátil se do kuchyně, ale když Yeven vstoupil do místnosti, přistihl tam muže, jak sedí před otevřenou pecí a po tváři mu stéká pot.

Savro obracel měděnou modlu v rukou, znovu a znovu a znovu, a i když Yeven křičel jeho jméno, neměl se ani v nejmenším k tomu, aby ji zničil.

Abychom porozuměli městu Radežda, musíme nejprve pochopit povahu lidí, kteří si vybuodovali cestu do nebe.

Vezměme si věž Kemyana:

První dvě patra byla postavená z kamene, z obrovských kvádrů pracně vydobytych ze vzdáleného lomu. Následujících pět pater bylo z cihel. Některá byla ze dřeva a omítky, jiná z kovu a skla. Stavba v sobě nesla jakousi upřímnost, odhodlání pokračovat bez ohledu na rozpočet, nedostatek zdrojů nebo pracovních sil. Pokud jedna metoda selhala, upustili od ní a pokračovali dál — technologie se neustále vyvíjela a účel byl důležitější než estetika.

Tímto způsobem bylo postaveno všech pět věží Radeždy: jedno patro po druhém, generace za generací, celé město toužilo dosáhnout k tomu uhrančivému třpytu na nebi — za nímž naši své ztracené bohy, spící hlubokým spánkem.

Tohle nebylo dílo lidí, kteří by svou víru brali na lehkou váhu.

A tak se Zemolai ocitla uvězněná pod věží, svržená nejen zpátky na zem, ale pod ni, kde zůstala v cele dva dny, bez křídel a v bolestech z toho, jak se jí z organismu vyplavovaly drogy, které ji během její dlouhé hlídky udržovaly ve vzduchu.

V kobce nebylo žádné jídlo, žádná voda a ani jediný kus nábytku. Zemolai se uchýlila do nejuvzdálenějšího rohu a posadila

se zády ke zdi z červených cihel. V duchu zaznamenávala ubíhající hodiny, ale když usnula, ztratila o čase pojem. Jedenkrát si v opačném rohu cely ulevila. Brzy byla natolik dehydrovaná, že se tím nemusela dál trápit.

Čas od času spala. Ale většinou byla vzhůru. Znovu a znovu si přehrávala události toho večera. Ta soška. Chae Savro. Proč ho nechala jít? Ani ji neprosil! Prosby, ty by dokázala ignorovat. Už před sebou viděla plakat nespočet lidí. Taky je viděla natahovat ruce ke svým dětem, k partnerům, rodině, přátelům, a stejně je nakonec odvěkla pryč.

To byl ten problém, usnesla se nakonec. Proti slzám se dokázala obrnit. Tváří in tvář kletbám a násilí dokázala lpět na spravedlnosti. Ale to vyčerpání v očích starého umývače nádobí ji nakonec zlomilo.

Ze Zemolai se stal starý sentimentální blázen. Křídla byla pro mladé.

Když se Teskodoy vrátil, byla Zemolai celá zrudlá a neklidná. Kyčle ji bolely jako starého psa, a i kdyby chtěla, nedokázala by se na něj vrhnout.

Teskodoyova křídla byla upevněná vysoko na zádech, což ho nutilo se ve dveřích sklonit. Vyplnil stísněnou celu, takže se kvůli němu musela skrčit. Křídla byla v podzemí k ničemu.

Tady dole sloužila jako zastrašovací metoda.

Zemolai tuhle hru znala. I když jí to působilo bolest, klekla si na svá špatná kolena a položila si dlaně na stehna. Ta se jí třásla, ale držela. Věděla, že se Teskodoy chopí každé příležitosti ji během výslechu napomenout, a neměla v úmyslu mu to potěšení dopřát.

„Jak dlouho znáš Chaeho Savra?“ zeptal se Teskodoy. Jeho tón byl příjemný, vřelý. Jako čepel ve výhni.

„Potkali jsme se jen jednou.“

„K čemu na této schůzce došlo?“

Shrnutí incidentu jí rozpálilo tváře ponížením, ale bylo mnohem lepší všechno uvést na pravou míru hned, než aby ji přistihli při lži.

I tak krátká promluva ji vyčerpala a ona se snažila udržet chvějící se ruce v klidu.

Pokud ho její přiznání rozrušilo, nedal to Teskodoy najevo. Znali se už desítky let a Zemolai mu přesto stále nedokázala číst ve tváři. „Kdy jsi začala podezřívat Chaeho Savra ze vzpoury?“ naléhal.

„Nepodezírala jsem ho. Myslela jsem, že ta soška je jen... nějaká nostalgická tretka. Stará modla, které se těžko zbavuje.“

„Znáš zákon,“ řekl. „Nemá smysl ho odříkávat.“

„Ne,“ souhlasila.

„Tak proč jsi ho pustila?“

„Protože...“

Protože pokaždé, když letěla na hlídku, ji tělo bolelo zase o trochu víc. Protože po každém návratu musela odvracet oči od lítostivého výrazu chirurga, když ho žádala o zvýšení dávek léků.

Protože se Zemolai chtěla vrátit *domů*. Nejen na pár dní mezi jednotlivými misemi, tu a tam na týden, aby se vyspala ze špíny a samoty Keliorových hor, než bude znovu povolána — ale navždy, nadobro, na všechny roky, které zbývají, než jí klouby vypo- ví službu.

Protože před pár dny zamířila přímo do strážnice a dožadovala se setkání s Mecha Vodayou, rozhodnutá ji požádat — prosit ji — o převelení k hlídce ve městě, a strážný jí řekl: „Ne. Hlas se po tobě neptal.“ A Zemolai se s ním začala hádat, a pořádně ostře, protože byly doby, kdy Vodayu nikdy neopouštěla, a ta že by jí teď odmítala poskytnout audienci?

Protože byla rozzlobená. Tak rozzlobená.

„Byl to špatný úsudek,“ řekla Zemolai a snažila se v sobě tu vzpomínku udusit.

„Sdílel s tebou Chae Savro nějaké kacířské podklady?“

„Ne!“

Teskodoyovy otázky neustávaly. Jak se Savro hájil? Co jí slíbil? Jak dlouho už porušovala výnosy? Kolika dalším udělila milost? Komu ještě? Komu ještě? Komu ještě?

Zemolai se hrozně potila, měla závrať z hladu a žízně, ale byla neoblomná: bylo to poprvé, jen jedinkrát. Jenže tomu on nevěřil. Ani ona by tomu na jeho místě nevěřila. Ale zmocňovala se jí další vlna zoufalství, a čím déle se jí Teskodoy vyptával, tím silněji ji pocítovala: Okřídlený by neměl vyslyšet jiného Okřídleného. Jen jeden člověk měl tak vysokou hodnotu, aby mohl Zemolai podrobit výslechu.

„Kdy se vrátí Mecha Vodaya?“ ozvala se nakonec.

Byla to první skutečná emoce, kterou v něm vyvolala: opovržení. „Už tady dávno je,“ odsekl Teskodoy. „A teď mi to zopakuj. Jak Chae Savro reagoval, když jsi ho nechala jít?“

Tedy ji zachvátil skutečný strach. Vodaya byla ve věži, a přesto delegovala Zemolaino zadržení na Okřídleného Teskodoye, jako by Zemolai ani nebyla válečnicí. Jako by byla nějaká obyčejná civilistka. Kdyby měla Zemolai v žaludku cokoliv jiného než jen kyselinu, přistál by jí jeho obsah v klíně.

„Odpověz na otázku,“ vyštěkl Teskodoy.

Omámeně zavrtěla hlavou. „Kdy přijde Vodaya?“

To nebyla ta správná odpověď. Teskodoy ji srazil k zemi. „Jak se opovažuješ upírat Hlasu její titul! Jak se opovažuješ ignorovat otázku Okřídleného!“ vyštěkl.

Zemolai zalapala po dechu: „Musím s ní mluvit. Musíš mě s ní nechat promluvit.“

Teskodoy dal své pocity ohledně této žádosti jasně najevo. Pokud se Zemolai v duchu modlila, pak snad jen jedinou myšlenkou: Vodaya to napraví.

Uplynul další den či snad jen hodina, která jí připadala dlouhá jako den, nebo možná i celý týden. Světlo v cele se neměnilo a Zemolainy vnitřní hodiny se neměly čím řídit. Záda jí hořela teplem, které se soustředilo v prstencích vystouplých jizev kolem křídlových portů. Bolest jí pronikala až do kostí, obratle pulzovaly, jak na ně agónie bubnovala svou známou píseň. Bez pravidelné dávky mechalínu se její tělo snažilo vypudit umělá nervová spojení.

Pokud se brzy nic nezmění, Zemolaino tělo začne implantáty rozežírat.

Z horečnaté dřímoty ji vyvedl závan chladného vzduchu. Dvěře se otevřely a ona poznala osobu, která v nich stála.

Konečně, konečně, konečně.

Mecha Vodaya, Okřídlená už více než čtyřicet let, Hlas mecha-bohyně a vykonavatelka jejích výnosů, stála nad Zemolai s hluboce zklamaným výrazem. Její kožená zbroj byla zdobená stříbrem a mosazí, jak se na Hlas slušelo, ale nebyla to uniforma, jejíž přítomnost zabírala celou místnost od podlahy až ke stropu a pohlcovala veškeré zbytkové světlo. To ta žena samotná. Vodaya byla vždycky pohledná a hrozivá, ale léta cestování do boží říše propůjčovala její kůži jemnou záři. Překypovala mocí, od stříbrných pramenů svých vlasů až po prach na botách.

Vodaya bývala vždycky zaprášená. Neholdovala nečinnému vysedávání, zatímco by za ni její práci dělali jiní.

Zemolai ji neviděla déle než měsíc a při pohledu na ni jí v ústech, už tak vyprahlých, vyschlo jako na poušti. Zvedla se na kolena a položila si otevřené dlaně na stehna.

„Vysvětli to,“ vybidla ji Vodaya tiše, každé slovo bylo vláknem v oprátce.

„Byl to jen nějaký stařec,“ řekla Zemolai. Hlas měla chraplavý; rty rozpraskané. „Kuchyňský pomocník lpící na modle z mládí. Nebyl v tom žádný náznak vzpoury...“

„To byl ten náznak.“ Vodayin hlas duněl veškerou tíhou a nenávratností pohřebního zvonu. Neudělala ani krok, ale její energie se vrhla vpřed a přišpendlila Zemolai k místu, kde klečela. „Neexistuje žádné pomíjivé uctívání boha učence, stejně tak jako neexistují žádní dočasní technici. Byl to starý muž a ti na svých zvycích lpí o to zarytěji. Měla jsi to rozpoznat, Zemolai.“

Zklamání v jejím hlase bylo více zatracující než jakékoli urážky. Zemolai se pod tím nápořem nevole scvrkla. Vodaya měla pravdu.

Vždycky měla pravdu.

„Chae Savro po dlouhém výslechu prozradil jména ostatních spiklenců. V naší věži fungovala celá skupina povstalců. Díky tvému

soucitu," zasyčela Vodaya a její hlas byl jako žiravina, „měl čas je před svým zajetím varovat. Všichni čtyři zmizeli ze svých míst. Uprchli a kdovíjaké informace tu stačili vyzvědět. Kdovíco zamýšleli, nebo které ze svých plánů už předtím uvedli do chodu. Jako dárek na rozloučenou odpálili bombu a náš sekundární sklad vyhořel do základů.“

Zemolai se Vodaye nemohla podívat do očí, a tak místo toho zírala na knoflíky její vesty: každý z nich měl tvar malé stříbrné pěsti.

„Mé motivy byly ryzí,“ ozvala se Zemolai nakonec.

Byla to lež a to uvědomění jí otrásllo až do morku kostí. Nevěděla, jestli je Chae Savro neškodný, a bylo jí to jedno. Nezatkla ho, protože nechtěla. *Chtěla říct ne*. Chtěla si vychutnat jedinou nepatrnou nezávislou chvíli, učinit rozhodnutí, které se vymykalo rozkazům.

Jen škoda, že si svůj okamžik zvolila tak špatně.

Vodaya jí to viděla ve tváři. Samozřejmě že to viděla. Vždycky věděla, co si Zemolai myslí a co má říct, aby ji zahнала zpátky ke stádu.

A Vodayin výraz se na okamžik obměkčil. Promítla se v něm známá směs soucitu a lítosti, takový pohled mívala po tom, co na někoho příliš tlačila.

V Zemolaině hrudi vzplála jiskřička naděje. Vodaya jí vzápětí jistě nabídne novou misi — něco brutálního, trest i zkoušku v jednom, a až Zemolai znovu prokáže svou věrnost, vrátí se na oblohu a na tuhle ponižující mezihru bude moct zapomenout. Tenhle tanec znala.

Ale Vodaya jí žádné pokání nenabídla. Řekla jen: „Mrzí mě to, Zemolai, tentokrát pro tebe nemohu nic udělat. Tvé úmysly budou podrobeny zkoušce podle zvykového práva.“

A to Zemolai zlomilo. „Už šestadvacet let ti věrně sloužím!“ zvolala.

Vodaya se rozhořčeně narovнала a položila si ruku na hrud ozdobenou knoflíkovými pěstmi. „Mně?“ řekla. „Sloužila jsi *mně*?“ Předklonila se, takže špičky jejích křídel zazvonily o lampu visící

ze stropu a Zemolai neměla jinou možnost než pohlédnout do nemilosrdné obsidiánové černi jejích očí. „Tak v tom byla tvoje chyba. Přisahala jsi, že budeš sloužit mechabohyni, a ona nežádala o dvacet šest let. Žádala o celý život.“

Zemolai se celou cestu vzpírala. Po každém boku jí kráčela dvojice odpočatých, dobře živených a vycvičených strážných. Nemělo smysl se namáhat a jen si tím působila další bolest, když jí strážní svírali ramena a hnali ji kupředu, ale ona se zmítala, zuřila a kopala všemu navzdory.

Zemolai bojovala, protože nic jiného neuměla. Odtáhli ji do výtahu a stoupali vnitřkem věže, namáhaná stárnoucí hydraulika kymácela a houpala kabinou. Byl to starý výtah bez mříže, a kdyby ji nejistili, možná by z něj vyskočila, aby prchla nebo zemřela, rozdrčená mezi patry — dvě cesty ke stejnému konci.

Postupně počastovala zamračeným pohledem všech pětadvacet prázdných chodeb. Všichni už čekali na střeše.

Strop se otevřel jako květ a oni vystoupali skrz korunní plátky z oceli. Zemolai vyhlédla ven a okamžitě zalitovala, že to udělala.

Podél kruhové střechy stála v zástupu stovka lidí. Cihly pod jejich nohama se rozbíhaly k okrajům věže, zdobně se vlnily, natřené na modro, na červeno a na růžovo, tak aby zrcadlily barvy nebe. Někteří ze shromážděných měli křídla. Většina je neměla.

Uprostřed tohoto ponurého obecnstva čekala pod božím stromem Mecha Vodaya.

Strom připomínal dub, tedy pokud by ten dub byl místo vody napájen dehtem a jeho větve k sobě vábila tři soupeřící slunce a nutila je růst třemi různými směry. Boží strom neměl žádné listy, jen spálené paže přecházející do spálených prstů, černé, pokroucené monstrum vzpínající v úpěnlivé prosbě ruce k obloze.

Nejvyšší větve stromu končily těsně pod kaluží nebeského třpytu; podivným jevem, v ranním načervenalém oparu bledě oranžovým a plně viditelným jen z jednoho směru. Při pohledu zleva nebo zprava by se portál zúžil na téměř neviditelnou štěrbinu.

Nad Radeždou dřímalo pět bohů. Pět bohů na pěti vzdálených ložích a dole pod nimi přebývalo pět sekt dohadujících se o tom, jak je nejlépe uctívat. Nade všemi nyní vládly zákony mechabohyně a ona těm, kteří ji zklamali, neodpouštěla snadno.

K čertu s důstojností, říkala si Zemolai, když zarývala paty do země a nutila strážné, aby ji kolem řady přihlížejících protáhli silou.

Pohled jí opětoval jen jediný člověk: Okřídlený Mitrios, mladícký válečník, ve vzduchu sotva tři roky. Jeho křídla hýřila barevnou změť zelených a žlutých per, která se Zemolai zdála křiklavá, ale u mladší generace se těšila stále větší oblibě. Jeho úplně první umístění bylo v Zemolaině pohraniční pětijednotce, kde zůstal, dokud jim Vodaya nezměnila služby. Povolala mladého muže zpět do města, jeho mise na hranicích skončila mrknutím oka, zato Zemolai se změny postu nikdy nedočkala. Když se k němu Zemolai přiblížila, vykročil Mitrios z řady a s příšernou upřímností řekl: „Nepodléhej strachu! Je to omyl, Zemolai, jsem si tím jistý. Mechabohyně uvidí pravdu ve tvém srdci a všechno bude v pořádku.“

Ach, taková mladistvá oddanost. Ale o tom, jak dnešek skončí, nebylo pochyb. Zemolai na něj nepatrně kývla — co jiného mohla dělat? Brzy všechno sám uvidí.

Když ji táhli ke stromu, hleděla na třpyt na obloze. Přitlačili ji hrudníkem k jeho olupující se kůře a paže jí upevnili kolem kmene. Ramena, záda, kolena i stehna jí svázali provazy.

Koutkem oka zahlédla Okřídleného Teskodoye s rozměrným rancem v rukou. Okřídlená Chava mu ho pomohla otevřít a v raním světle zazářila lesklá měď.

Zemolaina křídla.

Teskodoy a Chava je zvedli a byla úleva cítit, jak jejich důvěrně známá tíha zapadá na místo, i když to bylo jen obřadní gesto. Začala svaly na rameni a ověřila si to: hlavní nervové spoje byly uzamčené. Nepoleť nikam.

„Jsme zde, abychom se obrátili k mechabohyni,“ začala Vodaya. Pomalu kroužila kolem stromu, podél linie, kde se hlína dotýkala

cihel. „Jsme zde, abychom prosili o moudrost a soud.“ Na okamžik Zemolai zmizela z dohledu, ale pak se opět objevila. „Jsme zde, abychom se řídili jejími zákony, *vynucovali* jejich dodržování a chránili lid jejího městského státu, ať to stojí cokoliv.“

Třpyt nad božím stromem se rozjasňoval a pohasínal v souladu s Vodayinými slovy. „Okřídlená Zemolai, dříve Pava Zemolai, dříve Milar Zemolai, je obviněna z porušení sedmého výnosu. Objevila povstalce tajně sloužícího jinému bohu, muže vykazujícího falešnou oddanost, a spikla se s ním, aby jeho zločin skryla. Tímto činem selhala coby ochránkyně své věže.“

Třpyt se vlnil a rozpínal, portál se probouzel k životu a z druhé strany jím začínalo pronikat jasné bílé světlo. Světlo se rozlévalo po spálených větvích stromu, po kmeni, po Zemolaině těle.

Tehdy propadla panice. Bylo to boží světlo, jas nebes, před kterým nezůstane skrytá žádná špatnost. V portech na svých zádech ho vnímala jako elektrický proud. Cítila jeho záchvěvy ve svých očních implantátech i v kloubech, otrásal samotným vzduchem v jejích plicích.

Řev v Zemolainých uších Vodayin hlas přehlušil, ale ona obřad znala zpaměti. Slova obvinění, předvolání a moci. Vodaya křičela, aby probudila mechabohyni, a mechabohyně procítala. Když se portál doširoka rozevřel, všichni to ucítili, přestože světlo bylo příliš ostré, než aby mohli zahlédnout, co číhá na druhé straně.

Vodaya zvedla ruce a vyřkla poslední slovo, jímž přivolávala rozsudek i trest: jméno mechabohyně. Jméno, které bylo výkřikem, jméno, které jim tlouklo do uší jako křídla milionu ptáků, jméno, které strhlo bariéru mezi světy a probudilo bohyni z jejího věčného spánku, byť jen na okamžik.

Žádné jiné město na světě nebylo obdařeno tak přímým spojením s nebesy. Nikde jinde by věřící člověk nemohl položit svému bohu otázku a dostat podrobnou schematickou odpověď. Nikde jinde nebylo právo vykonáváno tak přímočaře a s takovým přesvědčením.

Ale otevřeným oknem lze nahlížet oběma směry.

Z portálu se vynořila obrovská ruka obklopená světlem tak žhnoucím, že Zemolai na vnitřní stranu vícek vypálilo obrys prstů. Slyšela, jak zčernalá kůra stromu nařiká a začíná nanovo doutnat.

Špička jednoho z prstů se dotkla Zemolainy hlavy a její myšlenky se rozpustily. Existovalo už jen teplo, strach a zesilující se třes, který jí rozechvíval kosti. Zemolai sevřela boží strom a vykřikla. Neviděla své tělo ani to, co boží světlo odhalovalo všem přihlížejícím. Byla její záře jasná, nebo bylo její srdce protkáno pochybnostmi?

V jedné chvíli zřetelně zahlédla Vodayu, jak stojí u paty stromu, s tváří plnou vlídné náklonnosti. Zemolai zasáhla v záblesku jistoty naděje: mechabohyně jí odpustí, byl to jen omyl, prchavý impuls, který rychle pominul. Zemolainy motivy byly vždy ryzí. Vždy dělala přesně to, co jí bylo řečeno.

Ale ten nadějeplný záblesk se okamžitě zase rozplynul, protože prsty bohyně se obtočily kolem Zemolainých křídel.

Kov se roztřásl, řinčel silněji a silněji, dokud si Zemolai nemyslela, že ji bohyně rozdrtí o strom, dokud si *nepřála*, aby ji o ten strom rozdrtila, jen aby ten rachot přestal...

A pak se s děsivým zaskřípěním její křídla utrhla. Řinčení utichlo. Mechabohyně sevřela ruku v pěst a z mučivého vráskotu kovu drtícího se o kov se Zemolai téměř zastavilo srdce.

Velká stínová dlaň se otevřela a odhalila polámané trosky. Po mačkaná křídla dopadla na střechu, kde pod jejich vahou popraskaly cihly.

A Zemolai přestala být Okřídlená.

Už skoro ani nezáleželo na tom, že boží ruka zpřetrhala provazy, jako by byly z papíru, a zvedla ji od kmene stromu. Zemolaino tělo znovu pohltila ta zraňující, řinčivá energie a ona byla nehybná jako myš ve spárech dravce. Boží ruka ji vyzvedla do vzduchu a nastavila její tvář oslepujícímu světlu. Zemolai čekala, že ji rozmáčkne, a nezáleželo jí na tom.

Ale mechabohyně ji nezabila. Vymyslela horší trest.

Zpočátku byla agónie v Zemolainých ramenou k nerozeznání od té, která svírala celé její tělo. Ale *spalovala* ji a ten oheň pronikal

stále hlouběji, vkrádal se do jejích portů, nahřival kovové kruhy v jejích zádech. Dráty se tavily, měkly.

Mechabohyně jí nenávratně ničila porty.

Když Zemolai konečně dopadla zpátky na střechu, bolesti blouznila. Zhroutila se vedle odhozených křídel a ležela tam s tváří přitisknutou k cihlám v barvách oblohy a hleděla na ten kdysi tak skvostný oblouk polámaných per.

Matně si uvědomovala, jak se boží ruka stahuje a portál se opět zmenšuje do neškodného třpytu. Mecha Vodaya zmizela a Zemolai obklopili strážníci. Letmo zahlédla Mitriose a jeho zkřívenou, otřesenou tvář.

Nebylo třeba ji popravovat. Nebyl důvod ji věznit. Zemolai, kdysi Okřídlená, bude vyhoštěna na zem a její život skončí tam, kde začal.

KAPITOLA TŘETÍ

Byl to šílenec, běhal po místnostech se zapálenou pochodní a plakal. Teď už byl zadržen, ale archivy utrpěly rozsáhlé škody.

Někteří volají po tom, abychom toho co nejvíce sepsali nanovo, dokud ještě máme vše v živé paměti. Leč já nemohu zahnat strach z toho — co když má pravdu?

Co když je lepší zapomenout?

Učenec Paruš, *Dopis kolegovi*

Dlouho předtím, než začala brázdit oblohu hrůzostrašná bojovnice Okřídlená Zemolai, existovala jen studentka Milar Zemolai, které její blízcí říkali Zenya.

Zenya byla předčasně vospělé dítě (její rodiče by se ani s ničím jiným nespokojili). Také často prováděla různé rošťárny, jako tehdy, když krátce po svých osmých narozeninách skočila z Ario-Zavetského mostu jen s kusem dřeva a papíru na zádech.

Byl to nejúžasnější okamžik jejího mladého života.

Noc před tou událostí na mostě seděla Zenya na koberci v matčině pracovně se svým mladším bratrem Niklausem. Sourozenci od sebe byli jen jeden rok, oba tmavovlasí, s kulatým obličejem, vyrovnaná dvojice — a nerozlučná. Jejich rodiče byli vždy zaneprázdnění výzkumnými projekty, ale pokud byly děti zticha, chovaly se vzorně a pokud na to zbýval předtím, než musely do postele, čas, mohly si vyslechnout příběh.

Niklaus se prokousával ošuntělou učebnicí dějepisu, zatímco Zenya předstírala, že počítá příklady do matematiky. Vzduch mezi nimi protínala vlákna napětí, přiživovaného kradnými pohledy na hodiny, které na protější stěně zlověstně tikaly. Oba toužili po pozornosti, ale oba také dobře věděli, že kdyby na rodiče tlačili příliš neodbytně, místo vyprávění by je čekalo kázání o tom, že se musí naučit zabavit samostatně.

Když si matka odkašlala, zaklapli knihy a nedočkavě se k ní otočili. Natuliu jejich nadšení rozesmálo. „Zase další dlouhý večer, co? Odpusťte, děti,“ řekla. „Pojďte za mnou a já vám povím, na čem zrovna pracuji.“

Zenya vystřelila k obrovskému stolu jako první a mžourala na známé tahy matčina pera na krémových listech papíru navršených do tří úhledných komínků. „Píšeš novou knihu?“ zeptala se.

Natulia se usmála. „Dodatek k jednomu svazku od Lemaina. Už jsem se dostala až k poslednímu boji svaté Radeždy.“

„To je ten boj s tím obřím ptákem!“ zvolal Niklaus a prostrčil hlavu pod Zenyinou paží.

„Ano,“ potvrdila Natulia suše. „Boj s obřím ptákem.“ Děti ovnula vůně inkoustu a vychladlého čaje, když vstala a ukázala na malbu na stěně za svým stolem. Byla na ní zjednodušená mapa Radeždy: Keliorovy hory naznačené silnými tahy štětce okrovou barvou a město samotné, ukryté v jejich stínu, vyvedené ve všech možných barevných tónech, které příroda nabízela.

Natulia zvedla jeden z popsaných listů a začala číst: „Již po mnoho let spí ve svých nebeských říších pět bohů, ale kdysi byli vzhůru a tehdy obdařili lidstvo pozoruhodnými technologiemi. Každý z nich našeptával tajemství svým vyvoleným zástupcům, protože věděli, že nejpřesvědčivějším dokladem naší lidskosti je naše neustávající úsilí o dokonalost...“

Zenya přejela konečky prstů po drobné postavičce, vyvedené v tazích rudé a stříbrné, která stála na vrcholku nejvyšší hory, s rukama zvednutýma k obloze.

„Naši předkové pochopili, jak velkých požehnání se jim dostalo,“ pokračovala Natulia. „Snažili se je před válčícími národy za

horami udržet v tajnosti, ale vědění existuje k tomu, aby bylo šířeno, a to se také stalo. Obyvatele Ravského státu zachvátila divoká žárlivost a na osadu, která byla tehdy ještě v plenkách, se vrhli. Byla to svatá Radežda, kdo svedl všechny dohromady — bojovníky a zemědělce, techniky a učence, dělníky —, aby společně bránili tento velkolepý experiment: město, které se dotýká nebes.“

Nad šarlatovou šmouhou znázorňující budoucí světici se vznášelo okřídlené hnědošedé zvíře: obrovský ruk — poslední exemplář horských ptáků a zároveň největší naděje jejich nepříteli na prolomení hradeb. Unesl svatou Radeždu, když zapáleně promlouvala ke své armádě, bezprostředně před bitvou u Tří bran. Za letu zvíře zabila a zřítela se do náruče smrti.

Válka byla vyhrána, světice ztracena a městský stát Radežda oficiálně ustaven.

„Chránit toto město je naší povinností,“ uzavřela Natulia. „Naším společným posláním je střežit znalosti, které nám byly svěřeny, abychom se na cestě za svými ideály mohli zdokonalovat jak fyzicky, tak duševně.“

Niklaus byl jako vždy okouzlen skupinkou učenců s rukama plnými knih, kteří stáli vedle rozestavěné věže Zhelan. Ale Zenya netoužila obléct učenecký hábit. Zírala na horní část nástěnné malby, na postavy, které během těchto dlouhých osamělých večerů už tolikrát zkoumala, zatímco mlčela a snažila se nerušit matku při práci: Okřídlení, nebojácní a spravedliví strážci hranic, načrtnutí třpytivou měděnou barvou.

A právě tehdy dostala Zenya úžasný nápad.

Druhý den naverbovala pod záminkou toho, že se spolu v rámci botanického projektu vydají prostudovat drnové střechy Zavetské čtvrti, i Niklause.

„Tahle čísla se mi moc nezdají,“ poznamenal malý Niklaus, když mžoural na diagramy, které Zenya zakroužkovala ve své učebnici matematiky.

„Všechno je to o poměrech!“ trvala si Zenya na svém. „Zvětšíme to.“

„Je to jenom papírový drak,“ řekl pochybovačně.

„A proč myslíš, že chci udělat dva?“

Proti tomuhle geniálnímu nápadu se už nedalo nic namítat, a tak strávili následující hodinu tím, že měřili a řezali kupu dřevěných tyčí, které Zenya ukořistila v otcově kůlně. Pak už stačilo jen několik yardů provazu, pár archů voskovaného papíru a notná dávka lepidla a Zenyin první pár křídel byl hotový.

Když nadešel čas přivázat k nim Zenyiny paže, Niklause začaly znovu trápit pochybnosti, ale nakonec přišel s návrhem: „Radši bys to měla zkusit z větší výšky, jinak se do nich vítr neopře.“

Po obědě, když byli všichni dospělí bezpečně zaneprázdnění ve svých továrnách nebo kancelářích, se vplížili na Ario-Zavetský most. Zenya ve svém nešikovném, nedomyšleném, podomácku vyrobeném aparátu vylezla na zábradlí, zatímco Niklaus stál dole, aby mohl připravenými kapesními hodinkami odměřit čas pozvolného sestupu, který — jak byli oba přesvědčení — Zenyu čekal.

Skočila.

Na kratičký okamžik ucítila vítr ve tváři, svět se uklidnil a ona byla beztížná, nezastavitelná. Dlažební kostky byly hluboko pod ní a ona měla oči jen pro mraky.

Samozřejmě se zřítila. Jedna zlomená noha, a měla štěstí, že se jí nestalo nic horšího.

Následoval horečný zmatek přiživovaný její vlastní bolestí a panikou jejího malého bratra. Strhla ze sebe zmuchlaná křídla, Niklausovi nařídila, aby je vyhodil na hromadu odpadků pod mostem, a ještě předtím, než odběhl pro pomoc, ho donutila odpřisáhnout, že o tom, co se stalo, pomlčí, na což rád přistoupil, aby se nikdo nedozvěděl, jakou roli sehrál v celém tom maléru on...

Ale to přišlo až potom. Na jednu jedinou chvíli, než spadla, jí patřila obloha a její osud byl zpečetěný.

Jednoho dne Zenya vzlétne.

KAPITOLA ČTVRTÁ

*Byli hlasití a hrozni a my jsme se po mnoho dní skrývali
v našich*

... [nedochovaná část textu]

*Když se vrátili, znali náš jazyk. Řekli: můžeme vám
pomoci, víte? Pomůžeme vám stát se lepšími.*

Fragmenty 12a, 12b, *Svitky z Dierkských hor*

Nesmírné vedro. Nesnesitelná zima. Dřevěná deska pod tváří. Zvuk, jako bzukot včel, zvratky a bolesti.

Zemolaino tělo zoufale postrádalo mechalín. Bez léků, které by držely její imunitní systém na uzdě, vypuzovalo její tělo umělá nervová zakončení pohřbená v jejích zádech. Mechabohyně roztavila jen techniku; implantáty neumrtvila.

Když soud skončil, dva Okřídlení Zemolai snesli ze střechy. Položili ji na zem poblíž nemocnice pro dělníky, čímž udržovali iluzi, že byla odsouzena k návratu na zem, ne k smrti — jenže dělnická sekta neměla přístup ani k lékům pro údržbu svých vlastních implantátů.

Kdyby léky měli, nepotřebovali by přece mechachirurgy, že ano?

Zemolai odmítala zemřít na nemocničním lůžku. Když ji Okřídlení opustili, odklopýtala pryč. Nakonec upadla.

Snesla se noc, nebo se jí to tak alespoň zdálo. Čekala na smrt.

Sotva vnímala paže, které jí zvedly, sotva cítila, jak jí vyzvedly na vozík. Mezi dlouhými mrknutími, ze kterých se jí zvedal žaludek,

se nad ní vznášela rozmazaná tvář a pak jí oči zahalila jakási pokrývka. Ve tmě znovu zvracela. Zoufalé ruce ji otočily na bok. Zoufalé hlasy nabádaly ke spěchu, na úkor nenápadnosti. Vůz pak jel rychleji, rachotil hlasitěji a otrásal jí hlavou, kterou jako by měla napěchovanou třaskavinou.

Zemolai omdlela.

Zemolai procitla. Jiný druh temnoty. Tma někde pod střechem. Byla při vědomí skoro minutu, dost dlouho na to, aby si uvědomila, že je v izolační kleci. Někdo ji zavřel do izolační klece. Izolační klec.

Myšlenky se jí zadržávaly. Ještě nebyla mrtvá. Ještě nebyla mrtvá. Byla dost živá na to, aby si uvědomila, že se jí zadržávají myšlenky a že to znamená nástup další fáze abstinenčních příznaků. Někdo ji zavřel do klece.

Bez milosti se jí zmocnila fáze nepřítetnosti — záchvat vzteku v těle, kterému chyběla síla. Zvedla se jako loutka na nitkách, nabitá energií, a tak vzteklá, vzteklá, vzteklá. Klec páchla rzí. Byla stará. Možná bude křehká. Zemolai se vrhla proti mřížím, tříštila se o ně jako loď o skaliska. Ostré záblesky bolesti ji rozzuřily o to víc, povzbudily ji a uvolnily do krevního oběhu záplavu rozkládajících se chemikálií.

Skrz závoj rudé mlhy uviděla temné postavy. Skutečné? Neskutečné? Křičela na ně. Prostrčila ruce mřížemi a útočila na ně nehty. Byly mimo dosah, trpělivé, vážné, tiché. Čekaly, až to vzdá.

Paže jí svíraly čísi ruce, tlačily ji k zemi. Házela sebou a pokaždé, když její zanícená záda dopadla na betonovou podlahu, zavyla. Přes nohy jí leželo něčí tělo. Skoro ho ze sebe odmrštila. Nějaká ruka jí otočila tvář. Kousla do ní.

„U zatracené Vitálie!“

„Řekla jsem, abys ji držel v klidu.“

„Kousla mě!“

Ruka ji znovu chytila, tentokrát větší silou, a přitiskla jí obličej k podlaze. Do krku se jí zapíchla jehla. Jakási rozpálená chemikálie. Bylo to horší, ale opravdu horší než cokoli na světě. Do krku

jí stékal oheň, žhavlil čepy, které měla u srdce, zanechával za sebou potoky lávy, které jí stékaly po lopatkách, po páteři, po stehnech, kolenou, chodidlech, loktech, pažích, prstech.

Byla opilá, dezorientovaná, polapená mezi zhroutením a klidem navozeným sedativy.

Nakonec podlehla sedativům. Zhroutila se zpátky do klece a upadla do omámeného polospánku; jako nějaký mořský tvor, s jedním okem otevřeným, pátrajícím po dalším útočném dravci.

V určitém okamžiku v té dlouhé temnotě pocítila, jak jí po zádech přešla přízračná ruka, chladná na její rozpálené kůži, a lehce se dotkla jejích jizev.

„Tady jsou nervy spojené,“ zamumlal kdosi. „Na party bude potřebovat uzávěry.“

Jiný hlas, neklidný. „Jak si mohli nechat udělat něco *takového*?“

Nesouhlasný zvuk. „To od tebe není fér. Ty máš zase vylepšené oči. A já mám —“

„Podívej se na to! To se s tím nedá srovnávat.“

„*Ticho*. Vzbudíš ji.“

Dlouhá pauza. Pak: „No. Je tam něco?“

Dlouhý, zklamaný povzdech. „Je toho spousta. Ale ne to, co hledám.“

Později, když byla opět trochu při smyslech, se Zemolai pokusila prozkoumat své okolí. Izolační klec, ano, stará a rezavá, ale její konstrukce byla standardní. Mříže ze všech stran. Nad hlavou: poklop jako padací dvířka do sklepa. V dolní části: úzká škvíra na podnosy s jídlem. A za tím vším, za mřížemi: malá, holá místnost. Jedny dveře. Kamenné zdi. Chladný vzduch. Někde v podzemí?

Dveře se otevřely a dovnitř proklouzl trojúhelník tlumeného světla. I z toho letmého záblesku ji pálily oči. Zemolai mžourala skrz bolest, starý zvyk ji nutil, aby všechno zaznamenávala, i když na tom nezáleželo.

Do místnosti se vplížil mladý člověk s podnosem jídla v ruce. Pohlaví neznámé. Věk kvůli stínům neurčitý. Nevysoká postava,

zaoblené křivky z větší části zakryté tmavým pláštěm, zapletené vlasy s modrými odlesky. Krok od klece postava zaváhala, upřeně zírala, pak rychle prostrčila podnos škvírou a ucukla zpátky. Vyplašený králíček, srdíčko se mu chvěje.

Králíček neutekl hned. Stál ve dveřích, díval se na ni. Ne. *Pozoroval ji*. Jeho oči sledovaly Zemolai, jak se škrubavě plazí po holém betonu, sledovaly třesoucí se oblouk Zemolainy ruky, kterou natahovala po prvním jídle, které za celý svůj čas v zajetí viděla.

„Dovol, abych se ti představila,“ zašeptal králíček a použil k tomu *ženský* rod. „Jsem Chae Galiana.“ Konečně nějaká opravdová informace. Takže králičí žena.

Na podnosu nebyly žádné příbory. Zemolai nabrala hrst teplé, šedivé kaše a pěkně postaru jí mrštila skrz mříž.

Žena zaječela a vyběhla ven, po plášti jí stékal tenký pramínek lepkavého ovsa. Zemolai sklouzla zpátky na své místo, opět hluboce vyčerpaná. Polovičatě si otřela slizkou ruku o kalhoty, přičemž se jí ze rtů vydralo blouznivé zachichotání, které odeznělo tak rychle, jak se ozvalo.

Slábla. Ať už jí zpátky do reality přivedl jakýkoliv lék, jeho účinky přestávaly být dost silné na to, aby vzdorovaly neúnavnému tepu jejího srdce. Byla dostatečně při vědomí, aby věděla, kdy se v ní to krvelačné šílenství probudilo nanovo, o to nelítostnější, že bylo prve potlačeno.

Její první divoký kop naštěstí vymrštil podnos od jídla z klece. Jinak s ním mohla napáchat skutečnou škodu.

Tohle divadýlko si zopakovali ještě třikrát. Další tři zápasy. Další tři jehly. Další tři chvíle, kdy byla napůl při vědomí, další tři tácy s jídlem. Nadávala jim. Kvílela, bušila, kopala a oháněla se po nich. Plivala a házela podnosem.

Její mysl byla odhodlaná stát si za svým (*seru na vás a na tu hnusnou kaši*), ale její tělo chtělo žít. Při třetím a čtvrtém pokusu jídlo snědla.

Pokaždé ji přicházela pozorovat tatáž žena — vlastně spíš dívka, stěží dospělá —, i když se vždy zdržovala hned vedle dveří, aby

mohla rychle zmizet, kdyby se Zemolai přestala ovládat. Jako by jí mohla Zemolai zpoza mříží cokoliv udělat. *Děvče! Od toho tyhle klece jsou!*

Agónie byla nekonečná. Mučivá. Bylo by lepší nechat ji zemřít alespoň s nějakým zbytkem důstojnosti.

Zemolai ale nezemřela. Po každé spalující injekci byly klidné fáze delší a kolaps přicházel čím dál tím váhavěji. Nevěděla jak, ale jejím věznitelům se dařilo odrážet finální stádia úbytku mechalínu.

Vrátily se jí smysly, po dlouhé otupělosti až bolestně ostré. Slyšela, jak si lidé za dveřmi místnosti šeptají. Musel to být malý příbytek. Možná předpokládali, že je v bezvědomí. Ale možná spíš neměli, kam jinam by šli. Že by nějaké dělnické doupe?

Až na to, že dělníci nemívali volné pokoje, ve kterých by mohli stavět izolační klece. Zemolai se v duchu vrátila k možnosti, že by mohla být v postranní chodbě nějakého opuštěného chrámu. Nebo možná...

Zarazila se a zlostí téměř zalapala po dechu. Zlostí z toho, že může zase jasně myslet. Z toho, že se její tělo uzdravuje. Měla hlad. *Šílený hlad.* Jako člověk, který očekává, že bude žít.

Její hněv přešel ve smutek. Raději ji měli nechat ležet v té uličce, než aby ji vystavovali tomuto ponížení.

Jen si to představte. Zemolai, kdysi Okřídlená, teď hladová v rezavé kleci.

Chae Galiana se vrátila. Přistoupila skoro až k mřížím. Dveře za ní zůstaly pootevřené, někde v tom matném světle se zrovna odehrávala hádka. Rozčilené hlasy, stoupající a klesající, vlévající se jeden do druhého jako vlny. Zemolai byla vzhůru už nějakou dobu, vyčerpaná, ale při vědomí. Stále vnímala bolest, ale jen tlumenou. Už necítila horečku, ani jí nezmítal ten otřesný vztek způsobený nedostatkem mechalínu.

Tiše čekala, až mladá žena promluví.

„Myslím, že víš, o co se tady snažíme,“ řekla tiše Galiana. „A myslím, že chápeš proč.“

Bylo by snadné ji na ulici přehlédnout. Další malá, podsaditá dělnice s modrozelenými vlasy zapletenými těsně u hlavy do tří silných copů a se starými jizvami na hřbetech rukou. Třásla se, ale to, co Zemolai zpočátku vnímala jako strach, bylo *naděšení*. A v místnosti byla jen jedna věc, která mohla takový pocit vzbuzovat.

„Uzdravili jsme tě,“ řekla Galiana.

Zemolai zakroužila ramenem. Přenesla váhu z jedné bolavé kyčle na druhou. Přejela si jednou rukou přes koleno, jako by chtěla posměšně utrousit: *Tohle že má být uzdravené?*

„Už nejsi závislá na mechalínu,“ vysvětlila Galiana. „Tví lidé si budou myslet, že jsi mrtvá.“

Při těch slovech Zemolai znepokojivě zamrazilo. K léčivému dryáku, který udržoval jejich bojovníky při smyslech a v plném zdraví, neměl přístup nikdo kromě nejvyššího velení sekty mecha-bohyně. To byl jeden z důsledků rozhodnutí přijmout křídla. Instalací portů se jejich majitel upsal k celoživotní závislosti na medikamentech svého nadřízeného.

„Chápeš, co to znamená,“ vybídla ji Galiana.

Zemolai měla v hlavě spoustu přísně tajných informací. Kdyby měla Mecha Vodaya sebemenší podezření, že se lék dostal do rukou někoho zvenčí, bývala by Zemolai zabila hned. A mechalín neužívali k údržbě svých vylepšení jen válečníci. Závisel na něm každý zraněný dělník, každý vylepšený technik, každický občan Radeždy, který usiloval o božskou dokonalost.

Povstalci získali něco účinnějšího, než je jakákoliv zbraň.

Získali farmaceutickou nezávislost.

„Galiano, počkej na nás.“ Do místnosti se nahrnuli další mladí dělnického vzezření, celí ustaraní. A že byli mladí opravdu hodně. Unesla ji nějaká banda z mateřské školy.

Celkem byli čtyři, s rozličnými typy modifikací. Zemolai zahlédla dlouhonohy, optiky, mechanické prsty — transplantované na původní, ne protetické. (Už to dělala zase: katalogizovala, dokumentovala, zaznamenávala slabiny a zvláštnosti.)

„Neměla bys sem chodit sama,“ zašeptala jedna z nich. Jasná výtka.

Galiana odpověděla skrz zatnuté zuby: „Lepší jedna než všech-
ni čtyři.“

Bylo by to legrační, kdyby Zemolai bylo do smíchu.

„Já jsem Galiana,“ zopakovala dívka, aby zamaskovala své rozči-
lení. Pak po jednom představila i své společníky. „Tohle je Chae
Eleny.“

To ona dívku napomenula. Eleny měla podsaditou, mateřskou
postavu a tmavé vlasy s nádechem fialové. Byla starší než ostatní,
což znamenalo, že jí mohlo být snad něco kolem třicítky — Zemolai
začínala mít na takové věci postupem času čím dál tím horší odhad.

„On se jmenuje Zavet Timyan.“ Ukazovala na drobného inte-
lektuála, který si k útlé hrudi tiskl kožený zápisník. Z ustaraného
obličej se stříbrně blýskaly velké vylepšené oči. Byl pojmenován
po dělnické čtvrti, ale svou malou postavou a špičkovými optic-
kými implantáty očividně zapadal spíš do knihovny. Zemolai jim
na to neskočí.

„A tohle je Chae Rustay.“ Poslední z rebelů odpovídali Zemolai-
ným očekáváním o poznání více. Vylepšení, kterými měli upravené
tělo, byla laciná, splácaná dohromady postupem času. Ošklivé,
byť praktické záplaty byly důkazem oprav financovaných továr-
nou: kostlivé nohy, dva prsty bez masa. Rustay, s širokými rameny
a přísným tmavým obočím, vypadali napjatě a nedůvěřivě. Jejich
tělo vyprávělo pochmurný příběh o minulosti plné násilí, díky če-
muž by byli na mechavečircích za hvězdu.

Vzteklá, nervní děcka, všechna do jednoho.

Ať už od ní ta banda škvřnat čekala cokoliv, mlčení to nebylo.
Ošívali se, vyměňovali si pohledy a vzduch mezi nimi vyplňovaly
ozvěny starých hádek a nové obavy. Zemolai tušila, že její — jak to
jen nazvat — *rehabilitace* je stála spousta času, prostředků a risiko-
vání. Měli jen jeden důvod k tomu, aby ji léčili, jen jeden důvod do
ní všechno tohle investovat a pak za to výměnou žádat její důvěru.

Potřebovali její pomoc.

„Jsem si jistá, že sis už uvědomila, kdo jsme,“ začala Galiana.
„Chae Savro nás stačil varovat, než ho zajali. Kdybys mu k tomu
neposkytla čas...“

Tak by byli všichni mrtví a Zemolain život by zůstal nedotčený. (Náhle začala dýchat trochu příliš prudce a hrud' se jí sevřela, ale tohle tady dělat nebude, *nezhrouť* se tu před těmi dětmi, bude se soustředit na jediný cíl — aby se dostala ven — a na nic jiného myslet nebude.)

Když Zemolai konečně promluvila, její hlas byl chraptivý, sípavý od žízně a křiku předešlých dní. „Jsem hladová,“ řekla.

Znovu je zklamala. Ale ta, co působila mateřsky, Eleny, odvětila: „Samozřejmě že jsi. Vydrž chvíli.“

Eleny přitáhla z vedlejšího pokoje (nešikovný úhel pohledu; Zemolai neviděla rozvržení ubikace) přenosnou plotnu. Vypadalo to jen na maso z konzervy a kořenovou zeleninu, ale chválila Pětici, bylo to něco jiného než ovesná kaše a bude to ohřáté. Galiana jí skrz mříž nabídl šálek vody. Zemolai ho do sebe obrátila a hned ho zase podávala zpátky, aby jí Galiana mohla dolít.

„Jenom tu ztrácíme čas,“ vybuchli Rustay. Zemolai zamžourala jejich směrem. Ovšem. Ty dlouhonohy s léty továrních zranění.

„Rustay,“ oslovil je tiše Timyan.

„Jenom se na ni podívejte,“ naléhali Rustay. „Je z ní troska. Ze všech těch drog je úplně vyhořelá.“

Eleny třískla pánví hlasitěji, než bylo nutné, a Rustay sevřeli rty a prozatím se stáhli. Ano, to na Eleny bylo třeba se zaměřit. I ve svém pohrdavém rozpoložení dokázala Zemolai respektovat ženu, která se uměla prosadit beze slov. Eleny věnovala Zemolai omluvný úsměv a vyklopila na talíř dva kusy masa s několika nažloutlými zeleninovými kostkami.

Zemolain zrádný žaludek při té vůni div nezvlčel, ale ona měla stále dostatek důstojnosti, aby se zeptala: „Dostanu příbor? Nebo musím jíst jako zvíře?“ Galiana přinesla vidličku a poněkud tupě vypadající nůž, čímž okamžitě odstartovala další hádku. Rustay byli toho mínění, že má Zemolai vražedné nebo možná sebevražedné sklony, i když to neformulovali doslova takto. Eleny a Timyan, kteří stáli bokem, začali zuřivým šepotem zvažovat rizika — možná by měla dostat jen vidličku?

Tuhle morbidní komedii nakonec zarazila Galiana, když vykřikla: „Nakrájím jí to sama!“ Řezala maso na kostičky a mumlala, že diktátoři mají přece jen jednu výhodu a tou že je rozhodování bez diskusí.

Zemolai se k jídlu posadila na zem. Zpočátku to bylo mučivé, jídlo jí v žaludku těžklo, jako by bylo z olova. Napětí v místnosti bylo s každou chvílí, kdy se nepokoušela sama sebe zabít ani po nikom skrz mříže nevrhala vidličkou, uvolněnější.

Eleny štouchla Timyana do lokte a ten leknutím nadskočil, ale přesto vykročil kupředu. Byl další na řadě.

Chvilí tam postával a díval se do svého zápisníku (on si psal *poznámky!*). „Dostat se do věže Kemyana nám trvalo roky. Během těch let jsme každého z vás studovali. Tví rodiče patřili k učencům, že ano?“ Působil tak upřímně, že to Zemolai skoro nedokázala snést. „Používám teď sice jméno Zavet, ale taky jsem se narodil v Milaru. Rodiče mě dali do veřejné výcvikové školy, ale doma mě učili filozofii — a taky o tom, jaká byla Radežda před válkou.“

Před válkou. Jako by to byla nějaká dávná historie. Pro tahle vrutoděčka — narozená v bouřlivých letech bezprostředně po posledních větších bojích — byla Zemolai stará bába. Žvýkala pomaleji. Měla pravdu, když usoudila, že tenhle kluk pochází z fajnovějšího místa než ze Zavetu.

„Připojila ses k nim dobrovolně,“ řekl. „Možná sis tehdy myslela, že děláš správnou věc. Ušlechtilou! Chránit město! Bránit hranice! Ale sama jsi viděla, co se s vaší vládou stalo. Nežádáme o nic radikálního. Neusilujeme o to, abychom místo vaší tyranie nastolili vlastní. Jediným spravedlivým řešením je obnovení Rady Pětice. Ať se Pětka sejde a rozhodne, co by bylo nejlepší.“

Zemolai ty dny zažila na vlastní kůži, nepotřebovala poslouchat horlivou, rozředenou verzi příběhu od bandy dětí, které to všechno znaly jen z vyprávění rodičů. Rada zastupující pět bohů Radeždy fungovala jako každý jiný výbor: víc toho namluvila, než udělala.

„Naše mise skončila, když Chae Savro prozradil naše jména,“ řekl Timyan. „Teď už znají naše tváře. Jsme uprchlíci. Co navrhujeme, je... no, mnoho let jsi sloužila mimo věž Kemyana...“

Zemolai polkla poslední sousto. S tichým spokojeným povzdechem odložila vidličku. Mít plné břicho bylo požehnání, kterého si člověk moc nevážil, dokud mu v něm nekručelo. „Chcete, abych zběhla,“ řekla klidně. „Chcete, abych s vámi sdílela své znalosti o uspořádání Kemyany a o jejich bezpečnostních protokolech, abyste mohli sabotovat ústředí mechabohyně.“

„No... tedy...“ Znervóznila ho. Timyan se obrátil o pomoc k ostatním, ale jak by se to vůbec dalo vyjádřit jinak, aby to znělo lépe? Sebral síly k dalšímu pokusu. „Galiana věří, že —“

Eleny si odkašlala, ostře a výstražně. Rozpoutalo se malé klání vůlí, svedené obočím a špulеныmi rty, podrážděnými a nesouhlasnými pohledy. Zemolai obrátila svou pozornost k osobě, která byla předmětem sporu. Galiana, která nakonec možná nebyla takový vyplašený králíček, zírala na Zemolai tak upřeně, že si Zemolai najednou vybavila ten rozhovor, který letmo zaslechla předtím, když byla sotva při vědomí.

Je tam něco?

Je toho spousta. Ale ne to, co hledám.

Zachytila Galianin pohled, ale nedokázala odhadnout, oč přesně tu běží. Ať už šlo o cokoliv, nevytáhli Zemolai z příkopu čistě jen z dobré vůle.

Zemolai se rozhodla prověřit slabá místa skupiny. Odkašlala si a ukázala na Galianu. „Ona už mi o tom vašem novém léku řekla.“

Galiana vykulila oči. Kolem ní vypukla ohnivá bouře — co si myslela, přece se dohodli, že se jí o tom zatím nebude říkat, přesně proto sem neměl nikdy nikdo chodit sám —

A pak Rustay vyhrkli jedinou věc, na které záleželo: „Potřebuješ dvakrát denně dávku našeho supresiva, jinak umřeš.“

Eleny si povzdechla a zavřela oči. Timyan a Rustay se tvářili vzdorně; Galiana vypadala jen smutná.

A Zemolai — och. Ta trocha citu, co v ní ještě zůstala, byla rozžhavená do běla, byla lávou, drcenými kostmi a černými pytlí a dlouhým pádem z vysokého útesu.

„Tolik řečí?“ zeptala se. „*Tolik řečí*, a vy mi teď tvrdíte, že jsem jen vyměnila jednu závislost za druhou? Nic jste *nezměnili!*“

„My svou recepturu uveřejníme,“ řekl Timyan. „Ničí život ani smrt už nebudou podléhat vůli mechasekty.“

„Tak kde si ji můžu obstarat?“

Provinilé mlčení. Nikdo z nich se jí nedíval do očí a jí připadalo, že se zadusí vlastní žlučí. Sotva jim to mohla zazlívát, i když je za to nenáviděla. Představovala pro ně neznámou veličinu zasvěcenou do nebezpečných informací a oni od ní něco potřebovali. Samozřejmě že měli navrch.

A pak se jí Galiana podívala zpřímá do tváře a bez sebemenšího studu řekla: „Máme v plánu vloupat se na cvičiště Pava. Chceme, abys nám dala přístupový kód do zbrojnice.“

Zemolai na okamžik zatajila dech a zůstala na ni civět, rozhořčená, ale zároveň i ohromená čirou odvahou těch mladých lidí, kteří sotva unikli z jedné mechapevnosti a hned se dobrovolně chystají vstoupit do další. Ale vztek nakonec přebil obojí — za žádostí se skrývala výhrůžka: *pomoz nám, nebo se vrať k umírání.*

Naplnila ji šířavá nenávisť, divoká jako bouře. Byli to zbabělci, idioti, hnusní fracci, bez sebemenšího ponětí o tom, do čeho se pletou, a až vypadne z téhle zasrané rezavé klece...! Mrštila o mříže talířem a vzápětí do nich plnou silou kopl, až se ze šroubů na stropě klece zvedl prach.

„Dobrá, dobrá!“ Eleny najednou začala všechny chytat za paže a postrkovat je ke dveřím a banda mláďat se odebrala všechno probrat v soukromí.

Zemolai trvalo dobrou půlhodinu, než se uklidnila, ale když ta chvíle nastala, měla už nástin plánu, jak odsud utéct, a co bylo nejdůležitější, jak se dostat zpátky domů.

KAPITOLA PÁTÁ

Viděli jsme v nich moudrost daleko přesahující naši vlastní. Toužili jsme po jejich vedení; poklekli jsme, abychom o něj prosili, a oni nám s radostí vyhověli.

Řekli: nemusíte žebrot. Řekli: my toužíme, abyste nám dopřáli sluchu, stejně tak jako vy toužíte nás poslouchat.

Fragment 18, Svitky z Dierkských hor

Když bylo Zenye sotva jedenáct a jejímu bratrovi skoro deset, jejich matka odcestovala k hranicím na historický průzkum a už se nevrátila.

Její zmizení bylo náhlé a šokující („nehoda,“ tvrdila ochranka, „ututlané přepadení,“ šeptali si její kolegové — tak či tak, tělo bylo rychle spáleno kdesi daleko a s ním se obrátily v prach i matčiny celoživotní plány).

Pokud byli Zenya a Niklaus dosud zvyklí na tichou soběstačnost, nyní nabývala jejich osamělost nové hloubky. Tomel se ponořil do své práce a očekával, že jeho děti udělají totéž. Niklaus si vzal otcův příklad k srdci: začal být posedlý Natuliiným nedokončeným rukopisem a byl přesvědčen, že ho za ni jednoho dne dopíše. Sotva odrostl školce a už z něj byl malý učenec.

Zato Zenyin zármutek nabral jiný směr. Snila o tom, co by bývala mohla udělat, kdyby tehdy byla v horách u hranic. Načrtla sama sebe s křídly (kresby spálila, aby je Tomel nenašel) a upnula se na zkoušku Pava: první krok k tomu, aby mohla vstoupit do mechasekty s tím, že se z ní jednou stane bojovnice.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Okřídlená.

Pokud se Vám ukáзка líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.